

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/18/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016201092
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6016201092.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): ARKA - Slovakia, s.r.o., so sídlom Hanojská 1, 040 01 Košice, IČO: 36 197 459, právne zastúpený: JUDr. Jozef Mižák, advokát, Letná 40, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 2016/83520 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/12329 z 31. mája 2016 a č. 2016/149778 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/17300 z 13. októbra 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/185/2016-111 z 24. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/185/2016-111 z 24. mája 2017 z a m i e t a .

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č.k. 23S/185/2016-111 z 24. mája 2017 žalobu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec č.s.: LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/110512 zo dňa 1. apríla 2016 a rozhodnutia žalovaného č. 2016/83520 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/12329 zo dňa 31. mája 2016 odmietol, vo zvyšku žalobu zamietol a o náhrade trov konania správny súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 167 ods. 1 SSP a § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

2. Rozhodnutím č. 2016/149778 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/17300 z 13. októbra 2016 žalovaný odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu 1. stupňového orgánu verejnej správy č. LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/282414 z 30. augusta 2016 zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil. Týmto

rozhodnutím 1. stupňového orgánu č.s.: LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/282414 z 30. augusta 2016 orgán verejnej správy 1. stupňa opätovne uložil žalobcovi pokutu vo výške 2 000,- € za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania. Podľa žalovaného žalobca si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zákona o sociálnom poistení, keďže svojho zamestnanca prihlásil na sociálnej poistenie v zmysle ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 Zákona o sociálnom poistení až po vzniku právneho vzťahu, ktorý mu zakladal právo na príjem. Podľa žalovaného 1. stupňový orgán verejnej správy správne vyhodnotil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Žalobca/odvolateľ nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by dokázal nezákonný postup 1. stupňového orgánu. Ďalej konštatoval, že nezistil porušenie zákona, ani žiadne nové skutočnosti, ktoré by zakladali zrušenie rozhodnutia, a preto ho potvrdil. Zároveň považoval uloženú pokutu v minimálnej zákonom stanovenej výške za dostatočnú pre naplnenie represívneho, ako aj preventívneho cieľa sledovaného zákonom.

3. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu ďalej vyplýva, že správny súd preskúmal rozhodnutia žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa aj z týchto hľadísk, avšak žiadne pochybenia v tomto smere nezistil. Pokiaľ ide o žalobné námietky uvedené v správnej žalobe žalobcom, tieto správny súd vyhodnotil ako nedôvodné, a preto správnu žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí, ktoré správny súd vyhodnotil ako spôsobilý predmet súdneho prieskumu, podľa § 190 SSP zamietol.

4. Pokiaľ sa žalobca správnu žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa č.s.: LC1/RK/KON/2016/15, č. z. 2016/110512 z 1. apríla 2016 a rozhodnutia žalovaného č.: 2016/83520 UPS/US1/OK2/PEZ/2016/12329 z 31. mája 2016, správny súd dospel k záveru, že v tejto časti je potrebné správnu žalobu odmietnuť.

5. Podľa § 7 písm. e/ SSP; správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánu verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania. Podľa § 98 ods. 1 písm. d/ a g/ SSP; správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná oneskorene alebo je neprípustná.

6. Definícia rozhodnutia orgánu verejnej správy vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b/ SSP, keď rozhodnutím orgánu verejnej správy je správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka. V ustanovení § 7 SSP (negatívna enumerácia) sú vymenované prípady, kedy správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánu verejnej správy.

7. Prvé rozhodnutie o správnom delikte č. LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/110512, vydané orgánom verejnej správy prvého stupňa 1. apríla 2016, bolo zrušené žalovaným v rámci odvolacieho konania. Rozhodnutie, ktoré bolo zrušené, právne a ani fakticky neexistuje, a preto nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Rozhodnutie žalovaného č. 2016/83520 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/12329 z 31. mája 2016, ktorým žalovaný zrušil uvedené I. stupňové rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie, je rozhodnutím majúcim predbežnú povahu, ktorým nebolo administratívne konanie právoplatne ukončené a vec sa vrátila do štádia I. stupňového konania. Správny súd mal za to, že toto rozhodnutie žalovaného preto taktiež nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu.

8. Napadnutým rozhodnutím žalovaného z 31. mája 2016 sa vec opätovne vrátila do štádia správneho konania pred orgánom verejnej správy prvého stupňa, a preto toto rozhodnutie žalovaného nemenilo s konečnou platnosťou nič na subjektívnych právach žalobcu. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho orgánu verejnej správy, ktorým je zrušené iba prvostupňové rozhodnutie a vec je vrátená prvostupňovému orgánu verejnej správy na nové konanie a rozhodnutie, nemení nič na subjektívnych právach účastníkov administratívneho konania, je iba procesným rozhodnutím, a preto nemôže byť predmetom preskúmania súdom (R 95/1994).

9. Z komentára k Občianskemu súdnemu poriadku (C.H.BECK, 1. vydanie 2009) k ustanoveniu § 248

písm. a/ vyplýva, že predbežné rozhodnutia sú všetky tie, ktorými sa správne konanie vo veci nekončí. Sú to tie rozhodnutia, ktoré pre žalobcu vo vzťahu k posudzovanej činnosti nezakladajú žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, t.j. nie sú spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich právach (tzn. ani na základných právach a slobodách), a to svojím obsahom alebo mu predchádzajúcim postupom (rozsudok NS SR sp.zn. 3Sžp 7/2008 z 09.11.2008). Za takéto rozhodnutia možno považovať aj rozhodnutia odvolacieho orgánu verejnej správy, ktorými zrušil rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože to, že sa prvostupňový orgán verejnej správy bude znova zaoberať určitým prípadom, nemôže ukrátiť žalobcu na jeho právach.

10. Správny súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených stanovísk ako aj z aktuálnejšej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie 2Sžf/76/2015 zo 14. decembra 2016) a dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 2016/83520 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/12329 z 31. mája 2016 a jemu predchádzajúce rozhodnutie orgánu verejnej správy 1. stupňa č. LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/110512 z 1. apríla 2016 nepodliehajú súdному prieskumu, keďže svojou povahou sú rozhodnutiami, ktoré nezakladajú pre žalobcu žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, a preto žalobca ani nemohol byť dotknutý, ukrátený na svojich právach. Predmetné rozhodnutia sú preto vylúčené zo súdneho prieskumu v zmysle § 7 písm. e/ SSP. Navyše aj v prípade, že by rozhodnutie žalovaného bolo spôsobilým predmetom prieskumu, správna žaloba by bola podaná zjavne oneskorene, po uplynutí lehoty podľa § 181 ods. 1 SSP.

11. Pokiaľ ide o správnu žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2016/149778 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/17300 z 13. októbra 2016 a rozhodnutia I. stupňového orgánu verejnej správy č. LC1/RK/KON/2016/15, č.z.: 2016/282414 z 30. augusta 2016, tieto rozhodnutia sú spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

12. Správny súd mal za to, že pokiaľ žalobca poukazoval na odlišne vymedzené kontrolované obdobie v protokole o výkone kontroly a v samotných rozhodnutiach o správnom delikte, táto námietka je nedôvodná. V poverení na vykonanie kontroly č. LC1/RK/KON/2015/201-0001 z 25. novembra 2015 pre konkrétnych zamestnancov I. stupňového orgánu, je vymedzené kontrolované obdobie od 1. januára 2014 do 25. novembra 2015. Poverenie bolo vydané vedúcim orgánom kontroly - riaditeľom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec na základe § 9 ods. 3 zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov a je súčasťou administratívneho spisu. Z administratívneho spisu (konkrétne z Priebežného protokolu z 25. novembra 2015) vyplýva, že pred vykonaním kontroly zamestnanci vykonávajúci kontrolu telefonicky upozornili konateľa žalobcu p. Q. o výkone kontroly (je zaznamenané aj telefónne číslo, na ktoré bolo volané). Nie sú teda pochybnosti o vymedzení kontrolovaného obdobia, ktoré je rovnakým spôsobom vymedzené v poverení na vykonanie kontroly, v priebežnom protokole a v protokole, a nie je pochybnosť ani o oprávnení kontrolórov vykonať kontrolu u žalobcu. V samotných rozhodnutiach orgány verejnej správy oboch stupňov vymedzovali časové obdobie, počas ktorého sa mal žalobca dopustiť správneho deliktu, konkrétne od 1. januára 2015 do 15. marca 2015. Nie je teda pravdou, že bolo vymedzené odlišné obdobie kontroly v protokole a v samotných rozhodnutiach.

13. V súvislosti s touto žalobnou námietkou žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe odkázal na vymedzenie kontrolovaného obdobia v poverení na výkon kontroly. Na toto vyjadrenie potom reagoval žalobca v podanej replike tak, že o žiadnom poverení nebol informovaný a ani mu nebolo sprístupnené.

14. Správny súd mal za to, že žalobca v správnej žalobe namietal len nedostatok ohľadom vymedzenia časového obdobia, za ktoré sa mala kontrola vykonať. Nedostatky vo vzťahu k povereniu a k priebehu kontroly v správnej žalobe nenamietal. Aj napriek tomu správny súd považuje za potrebné uviesť, že poverenie je súčasťou administratívneho spisu a v priebehu celého administratívneho konania, a ako už bolo uvedené ani v správnej žalobe, žalobca nenamietal nič vo vzťahu k tomu, že by pracovníci kontroly porušili svoju povinnosť preukázať sa poverením na výkon kontroly (§ 11 ods. 2 písm. a/ Zákona o kontrole v štátnej správe) a preukazom kontrolóra. Z administratívneho spisu vyplýva, že kontrolu vykonali tí zamestnanci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, ktorí boli na to poverení

príslušnou osobou, a v priebežnom protokole sú identifikovaní číslom preukazu kontrolóra, menom a priezviskom.

15. Žalobca ďalej v správnej žalobe namietal, že orgány verejnej správy oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili, nedostatočne zistili skutkový stav veci a skutkový stav, z ktorého vychádzali, je v rozpore s obsahom administratívnych spisov.

16. Uvedené žalobné body žalobca zdôvodňoval predovšetkým poukazom na rozdielne rozhodnutia žalovaného v prejednávanej veci a ďalej poukazom na to, že v tomto prípade nešlo o neprihlásenie, resp. oneskorené prihlásenie zamestnankyne, ale o jej prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia (vedeného Sociálnou poisťovňou) správnym spôsobom. Tento svoj názor zdôvodňoval najmä poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/51/2011, poukázal na dôvodovú správu k Zákonu o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Zdôrazňoval, že žalovaný použil čisto formálny a gramatický výklad zákonných ustanovení. Ako dôkaz predložil registračný list FO - prihlášku a odhlášku, z ktorého malo podľa žalobcu vyplývať, že išlo o administratívnu chybu, ktorá bola odstránená tým, že 16. marca 2015 došlo k odhláseniu zamestnankyne do príslušného registra k 31. decembru 2014 a v ten istý deň bola prihlásená ku 1. januáru 2015. Ani túto skupinu žalobných námietok nepovažoval správny súd za dôvodnú.

17. Za nesporné považoval správny súd, že zamestnávateľ/žalobca uzatvoril so zamestnankyňou F. B. dohodu u pracovnej činnosti 1. januára 2015, s dobou trvania dohody od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015. Aj samotná zamestnankyňa F. B. pri výkone kontroly uviedla, že pracuje na základe dohody o pracovnej činnosti z 1. januára 2015. K prihláseniu zamestnankyne do registra poistencov a sporiteľov na dôchodkové zabezpečenie nepochybne došlo 16. marca 2015, spätne k 1. januáru 2015. Žalobca v administratívnom konaní odôvodňoval tento nedostatok ako administratívnu chybu, až v správnej žalobe uviedol, že so zamestnankyňou F. B. mal uzavretú dohodu o pracovnej činnosti od roku 2013, konkrétne od 09. októbra 2013 a poukazoval na zmenu Zákonníka práce, v dôsledku ktorej bol nútený podľa jeho tvrdenia uzavrieť novú dohodu o pracovnej činnosti. Zamestnankyňa bola prihlásená do registra Sociálnej poisťovne na základe prvej dohody z roku 2013, aj v období od 1. januára 2015 do 15. marca 2015 a boli za ňu hradené odvodové povinnosti. Dňa 16. marca 2015 došlo podľa žalobcu k prehláseniu zamestnankyne - odhláseniu z dohody o pracovnej činnosti z 9. októbra 2013 a k prihláseniu na základe dohody o pracovnej činnosti z 1. januára 2015.

18. Správny súd považoval za potrebné poukázať na to, že je všeobecne známou skutočnosťou, že problematika tejto oblasti správneho trestania je v dobe rozhodovania správneho súdu predmetom živej diskusie na úrovni príslušných štátnych inštitúcií a ide o pomerne medializovanú tému. Doposiaľ - do rozhodnutia správneho súdu o správnej žalobe žalobcu k zmene právnej úpravy nedošlo. Správny súd preskúmava v správnom súdnictve zákonnosť rozhodnutia a postupu orgánov verejnej správy, teda či postupovali v súlade so zákonom. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tento článok ústavy je potrebné konfrontovať aj s čl. 152 ods. 4, na ktorý v správnej žalobe poukazoval žalobca.

19. Zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v § 3 ods. 2 zakazuje nelegálne zamestnávanie. Skutková podstata nelegálneho zamestnávania je vymedzená v § 2 ods. 2 tohto zákona. Jedným zo spôsobov, ako sa možno tohto správneho deliktu dopustiť, je aj využívanie závislej práce fyzickej osoby právnickou osobou, ak s ňou bol založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitého predpisu a právnická osoba ako zamestnávateľ si nespĺnila povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení, teda prihlásiť zamestnanca do príslušného registra Sociálnej poisťovne predtým, ako začne prácu vykonávať, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca.

20. Obrana žalobcu voči právnemu posúdeniu vykonanému orgánom verejnej správy o tom, že s príslušnou zamestnankyňou mal kontinuálne uzavretý jeden pracovnoprávny vzťah, čo má za dôsledok,

že sa správneho deliktu nelegálneho zamestnávania nemohol dopustiť, neobstojí. Tomuto tvrdeniu nenasvedčuje ani zmena právnej úpravy Zákonníka práce, v dôsledku ktorej podľa tvrdenia žalobcu došlo so zamestnankyňou k uzatvoreniu novej dohody o pracovnej činnosti 1. januára 2015. Tieto skutočnosti boli taktiež vyvrátené predložením troch dohôd o pracovnej činnosti, ktoré žalobca predložil na pojednávaní. Z týchto dohôd vyplýva, že prvá dohoda o vykonaní práce bola so zamestnankyňou uzavretá 8. októbra 2013 na dobu od 9. októbra 2013 do 31. decembra 2013 a obsahom tejto dohody bolo sprostredkovanie predaja metrového textilu zákazníčkovi podľa pokynov konateľa firmy (žalobcu), pričom práce mali byť vykonávané len v pracovných dňoch v dobe od 8.30 - 17.00 hod, prípadne podľa potreby. Druhou dohodou o pracovnej činnosti z 31. decembra 2013 bolo dohodnuté, že táto sa uzatvára na dobu od 1. januára 2014 do 31. decembra 2014 s rovnakým obsahom ako dohoda o pracovnej činnosti z 8. októbra 2013. Dňa 1. januára 2015 bola uzatvorená ďalšia dohoda o pracovnej činnosti na obdobie od 1. januára 2015 do 31. decembra 2015, ktorej obsahom bol výkon administratívnych prác podľa pokynov konateľa firmy.

21. Novela Zákonníka práce, ku ktorej došlo zákonom č. 183/2014 Z.z., a ktorá sa dotkla práve dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovný pomer, zaviedla do Zákonníka práce ustanovenie § 252j, podľa ktorého dohody o vykonaní práce, dohody o brigádnickej práci študentov a dohody o pracovnej činnosti, uzavreté pred 1. júlom 2014, sa skončia najneskôr 30. júna 2015. Z uvedeného je zrejмый úmysel zákonodarcu ukončiť pracovnoprávne vzťahy založené dohodami uzatvorenými za účinnosti Zákonníka práce v znení do 1. júla 2014, a upraviť tento druh pracovnoprávných vzťahov spôsobom zohľadňujúcim novú právnu úpravu.

22. Pracovnoprávny vzťah založený dohodou o pracovnej činnosti z 9. októbra 2013 bol ukončený k 31. decembra 2013 a pracovnoprávny vzťah založený dohodou o pracovnej činnosti z 31. decembra 2013 bol ukončený 31. decembra 2014, čomu zodpovedalo aj následné odhlásenie z registra Sociálnej poisťovne predložené žalobcom.

23. Zamestnankyňa F. B. začala vykonávať prácu na základe dohody o pracovnej činnosti z 1. januára 2015 dňa 1. januára 2015 (túto skutočnosť žalobca ani nerozporoval) a výkonu práce na základe tejto dohody nepredchádzalo prihlásenie podľa Zákona o sociálnom poistení, pretože je nepochybné, že zamestnankyňa bola prihlásená do príslušného registra Sociálnej poisťovne až dňa 16.03.2015, spätne k 01.01.2015. Ako už bolo uvedené, nie je možné prihliadnuť na argumentáciu žalobcu, že mal so zamestnankyňou uzatvorený kontinuálne jeden pracovnoprávny vzťah od 9. októbra 2013, nakoľko boli uzatvorené tri dohody o pracovnej činnosti, ktoré založili tri rozdielne pracovnoprávne vzťahy, s odlišným obdobím ich trvania a navyše posledná dohoda o pracovnej činnosti z 1. januára 2015 (ktorej sa splnenie prihlasovacej povinnosti týka) mala odlišne popísanú pracovnú činnosť, ktorá mala byť na jej základe vykonávaná oproti predmetu činnosti v uvedených predošlých dohodách o pracovnej činnosti.

24. Vzhľadom na potrebu aplikácie trestných zásad, správny súd zvažil aj možnosť analogickej aplikácie materiálneho korektívu trestného činu, zakotveného v § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsoby konania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná. Správny súd dospel k záveru, že v tomto smere nie je možné analogicky použiť túto zásadu, nakoľko správny súd má v zmysle § 195 písm. c/ SSP aplikovať základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie a v tomto prípade ide o ustanovenie Trestného zákona. Aj keď ustanovenie § 195 písm. d/ SSP umožňuje aj aplikáciu zásad podľa Trestného zákona, ide len o zásady vo vzťahu k ukladaniu trestov, čo nie je prípad ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona.

25. Zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v spojení so Zákonom o službách zamestnanosti vymedzuje zodpovednosť za správny delikt nelegálneho zamestnávania na báze objektívnej zodpovednosti, bez možnosti liberácie a pre príslušné orgány verejnej správy zakotvuje povinnosť každé zistené protiprávne konanie sankcionovať, bez možnosti zohľadnenia materiálneho korektívu správneho deliktu. Za súčasnej právnej úpravy a skutkového vymedzenia je potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že v prípade správneho deliktu nelegálneho zamestnávania je podstatné splnenie

prihlasovacej a nie odvodovej povinnosti.

26. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný aj orgán verejnej správy 1. stupňa postupovali a rozhodli v súlade so zákonom, dostatočne vymedzili skutok v rozhodnutiach, vec správne právne posúdili, dostatočne odôvodnili aj výšku uloženej sankcie - na dolnej hranici sadzby a svoje rozhodnutia dostatočným a preskúmateľným spôsobom odôvodnili.

27. Aj keď v konaní pred správnym súdom žalobca predniesol novú argumentáciu, ktorú v administratívnom konaní nepredniesol a preukazoval listinnými dôkazmi nové skutočnosti, na ktoré v administratívnom konaní nepoukazoval, ani táto nová právna argumentácia žalobcu a predložené listinné dôkazy neboli v zmysle vyššie uvedených záverov spôsobilé vyvrátiť správnosť záverov uvedených v preskúmaných rozhodnutiach.

28. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe a v replike poukazoval ešte na niektoré nedostatky vo vyjadreniach a v rozhodnutiach žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy, najmä ohľadne nesprávne uvádzaných dátumov, tieto správny súd vyhodnotil ako nedostatky formálneho charakteru, ktoré neboli spôsobilé privodiť nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí.

II.

29. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP a navrhol aby kasačný súd zrušil v bode II. a III. napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a trov kasačného konania.

30. Sťažovateľ obdobne ako v žalobe, aj v kasačnej sťažnosti poukázal na prehlásenie zamestnanca 16. marca 2015 a nesúhlasil s konštatovaním správneho súdu, že u žalobcu došlo k neprihláseniu zamestnanca, zároveň uviedol, že s dôkazom o odhlásení a následnom prihlásení, a to registračným listom fyzickej osoby - odhláška o 11:10:51, ktorý sťažovateľ predložil sa správny súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, len ho konštatoval v bode 65 rozsudku.

31. Ďalej sťažovateľ nesúhlasil s bodom 77. napadnutého rozsudku, kedy sa správny súd podľa sťažovateľa obmedzil a konštatovanie o troch dohodách o pracovnej činnosti medzi žalobcom a zamestnancom, pričom uviedol, že ide o viaceré pracovné vzťahy, čo podľa sťažovateľa nie je pravdou, nakoľko sa jedná o jeden pracovnoprávny vzťah, s odlišnými obdobiami trvania, ale nepretržite odo dňa 9. októbra 2013, správny súd podľa sťažovateľa svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil.

32. S prijatím návrhu poslancov NR SR z 21. apríla 2017 na novelizáciu zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní ako aj dôvodovej správy, ako dôkazu, sťažovateľ nesúhlasil, keďže v predmetnom spore nemá žiadnu výpovednú hodnotu a prijatie takejto dôkazy považoval zo strany správneho súdu za irelevantné a neopodstatnené.

33. Keďže zamestnanec sťažovateľa bol počas celej doby pracovnoprávneho vzťahu so žalobcom prihlásený a takéto konanie a rozhodnutie, ktorým dal správny súd za pravdu žalovanému pôsobí podľa sťažovateľa šikanózne voči zamestnávateľovi, ktorý plnil odvodovú a prihlasovaciu povinnosť. Správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, navyše odôvodnenie, prečo tak krajský súd rozhodol v rozsudku absentuje a takýmto nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko hodnotil dôkazy izolovane a mimo zmyslu a účelu zákona.

III.

34. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný v bode I. podal návrh na odpustenie zmeškanej lehoty na vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti, z dôvodu, že výzva zo súdu odoslaná žalovanému 14. septembra 2017, bola žalovanému doručená pre technické problémy až 26. septembra 2017.

35. Žalovaný uviedol, že sa v plnej miere pridržiava svojich doterajších vyjadrení, a má za to, že napadnutý rozsudok bol vydaný na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci v súlade s platnými právnymi predpismi, na základe správneho posúdenia veci, právny názor súdu má oporu v zákone a je vo výroku ako aj v odôvodnení vecne správny. Kasačnému súdu navrhol aby kasačnú sťažnosť ako neodôvodnenú zamietol a trovy konania sťažovateľovi nepriznal.

36. Žalovaný dal kasačnému súdu do pozornosti na podporu správneho právneho názoru správneho súdu dve skutočnosti, a to, že NR SR nepodporila poslancami predložený návrh novely zákona č. 82/2015 Z.z., ktorým chceli predkladatelia zmierniť definíciu pojmu nelegálne zamestnávanie. Ďalej skutočnosť, že na 66. rokovaní vlády SR bol schválený návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 82/2005 Z.z., ktorým sa navrhuje eliminovať určité situácie oneskoreného ohlásenia vzniku pracovnoprávneho vzťahu a štátnozamestnaneckého pomeru do príslušného registra Sociálnej poisťovne. Zamestnávateľ je povinný splniť si prihlasovaciu povinnosť v lehote siedmich dní od uplynutia lehoty na splnenie povinnosti podľa § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Ak si zamestnávateľ splní túto povinnosť až po lehote siedmich dní alebo si ju nespĺní vôbec, v takom prípade nebude chránený a kontrolný orgán, bez ohľadu na čas výkonu kontroly, konštatuje porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania, a to aj spätne.

37. Záverom uviedol žalovaný, že pri správnych deliktach sa zavinenie neskúma. Pri správnom trestaní ide o posudzovanie tzv. objektívnej zodpovednosti právnickej osoby, zavinenie tu nie je pojmovým znakom správneho deliktu.

IV.

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

39. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

40. Podľa § 5 ods. 1 Zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní; kontrolu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania vykonávajú:

- a) inšpektorát práce,
- b) ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny,
- c) úrad práce, sociálnych vecí a rodiny.

41. Podľa § 13 ods. 1 písm. b/ Zákona o službách v zamestnanosti; do pôsobnosti úradu práce, sociálnych vecí a rodiny patrí aj kontrola nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania.

42. Podľa § 68a ods. 1 písm. b/ Zákona o službách zamestnanosti; úrad a ústredie uložia pokutu právnickej alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa osobitného predpisu (Zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní) od výšky 2 000,- € do 200 000,- €, a ak

ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000,- €.

43. Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasí s názorom správneho súdu, že viacero dohôd o pracovnej činnosti znamená aj viacero pracovnoprávných vzťahov, kasačný súd uvádza, že sa plne stotožňuje s názorom prezentovaným správnym súdom v odôvodnení jeho rozhodnutia a to, že nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že mal so zamestnankyňou uzatvorený kontinuálne jeden pracovnoprávny vzťah od 9. októbra 2013, nakoľko je z administratívneho spisu zrejmé, že boli uzatvorené tri dohody o pracovnej činnosti, ktoré založili tri rozdielne pracovnoprávne vzťahy, s odlišným obdobím ich trvania a v tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že práve posledná dohoda o pracovnej činnosti z 1. januára 2015 (ktorej sa splnenie prihlasovacej povinnosti týka) mala odlišne popísanú pracovnú činnosť, ktorá mala byť na jej základe vykonávaná oproti predmetu činnosti v uvedených v dvoch predošlých dohodách o pracovnej činnosti.

44. Nemožno súhlasiť s názorom prezentovaným sťažovateľom, že sa správny súd nevysporiadal s ním predloženým dôkazom, a to s registračným listom fyzickej osoby, tzv. odhlášky zamestnankyne, pretože s touto sa súd vysporiadal ako v bode 65 tak aj v bode 76 a v konečnom dôsledku aj nadväzujúcim bode 77. Zároveň nemožno opomenúť tú skutočnosť, že zákon vymedzuje zodpovednosť za správny delikt nelegálneho zamestnávania na báze objektívnej zodpovednosti, bez možnosti liberácie a pre príslušné orgány verejnej správy zakotvuje povinnosť každé zistené protiprávne konanie sankcionovať, bez možnosti zohľadnenia materiálneho korektívu správneho deliktu, preto nemožno brať ohľad na sťažovateľom tvrdenú administratívnu chybu na strane jeho ekonómky. Zamestnankyňa F. B. nebola zamestnávateľom riadne prihlásená do príslušného registra Sociálnej poisťovne predtým, ako začala prácu vykonávať, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca.

45. Pokiaľ sa námietky prijatia prezentovanej novely zákona č. 82/2015 Z.z. ako dôkazu týka, kasačný súd súhlasí so sťažovateľom, že je pre dané konanie táto novela bezpredmetná. Z vládneho návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 82/2005 < Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nesporne vyplýva, že na účely skúmania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania je žiaduce eliminovať určité situácie oneskoreného ohlásenia vzniku pracovnoprávneho vzťahu a štátnozamestnaneckého pomeru do príslušného registra Sociálnej poisťovne a vylúčiť prípady, keď zamestnávateľ túto povinnosť sám a bez zistenia nespĺnenia tejto povinnosti kontrolnými orgánmi splnil len s malým oneskorením. V zmysle novely zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní vykonanej zákonom č. 294/2017 < Z.z., je zamestnávateľ povinný splniť si prihlasovaciu povinnosť v lehote 7 dní od uplynutia lehoty na splnenie povinnosti podľa § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. < o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, najneskôr však do začatia výkonu kontroly nelegálneho zamestnávania začatej pred uplynutím tejto 7-dňovej lehoty. To znamená, že ak kontrolný orgán príde po čase, kedy zamestnanec začal vykonávať svoju činnosť, a to v lehote 7 dní a zistí, že zamestnávateľ si ešte nespĺnil prihlasovaciu povinnosť, konštatuje nelegálne zamestnávanie. Ak si však zamestnávateľ splní oznamovaciu povinnosť v lehote uvedených 7 dní a stihne tak spraviť pred výkonom kontroly, kontrolný orgán nemôže konštatovať nelegálne zamestnávanie. V danom prípade však zamestnanec začal vykonávať svoju činnosť 1. januára 2015 a spätne k tomuto dňu bol prihlásený po sťažovateľom tvrdenej zistenej administratívnej chybe na strane sťažovateľa až 16. marca 2015.

46. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré nálezite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

47. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií

postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

48. Kasačný súd v ďalšom zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, a dostatočne odôvodnili aj výšku uloženej sankcie na spodnej hranici sadzby, bolo potrebné rozhodnutie správneho súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

49. Pokiaľ teda, krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 SSP zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

50. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

51. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

52. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.